

พระบรมราชาโศวาท

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ทรงพระทาน

แก่คณะกรรมการอำนวยการ สภายุวพุทธิกสมาคมแห่งชาติ

และผู้แทนยุวพุทธิกสมาคมทั่วประเทศ

เจ้าเฝ้าฯ ณ พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน

วันที่ ๒๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๑

ยุวพุทธิกสมาคมอำเภอวิเศษไชยชาญ

จักพิมพ์เผยแพร่

หอสมุดแห่งชาติเฉลิมพระเกียรติ ร. ๘ นครราชสีมา

พระบรมราโชวาท

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ทรงประทาน

แก่คณะกรรมการอำนวยการ สภาเยาวชนพุทธศักราชแห่งชาติ

และผู้แทนเยาวชนพุทธศักราชทั่วประเทศ

เข้าเฝ้าฯ ณ พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน

วันที่ ๒๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๑

เยาวชนพุทธศักราชอำเภอวิเศษไชยชาญ

จัดพิมพ์เผยแพร่

ทะเบียน

เลขที่

104

เลขที่ 895.915

๗๖๗๑พ

เลขที่

๓.๓๓ น. 16356

สารบัญ

หน้า

คำนำ	๑
ประมวลภาพการประชุมยุวพุทธภิกษุสมาคมนครที่ ๑๑	๑
พระบรมราโชวาท	๓
พระคำรัสและพระโอวาทของสมเด็จพระสังฆราช	๑๕
สาส์นของจอมพลถนอม กิตติขจร	๒๕
สาส์นจากประธานเยาวชนพุทธภิกษุสมาคมแห่งประเทศไทย	๒๙
พระราชคำรัส	๒๙

คำนำ

หนังสือ “พระบรมราโชวาท” นี้ ข้าพเจ้าจัดพิมพ์ขึ้นเพื่อเป็นการเผยแพร่พระเกียรติคุณ ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องจากสภายูวพุทธิกสมาคมแห่งชาติ ได้จัดให้มีการประชุมยูวพุทธิกสมาคมทั่วประเทศครั้งที่ ๑๑ ที่จังหวัดลพบุรี เมื่อวันที่ ๒๔—๒๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๑ เสร็จแล้วนับว่าเป็นพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้าล้นกระหม่อม ด้วยพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้พระราชทานราชวโรกาสให้คณะกรรมการอำนวยการสภายูวพุทธิกสมาคมแห่งชาติและผู้แทนยูวพุทธิกสมาคมต่าง ๆ ที่เข้าร่วมประชุมที่จังหวัดลพบุรี เข้าเฝ้าฯ ณ ทำเนียบจิตรลดาฯ ในวันที่ ๒๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๑ เวลา ๑๑.๐๕ น. ถึงเวลา ๑๒.๑๕ น. พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้พระราชทานพระบรมราโชวาทถึงหลักธรรม ในการที่จะเผยแพร่ธรรมะให้เข้าถึงจิตใจ

ประชาชน ทั้งนี้ยุวพุทธิกสมาคมทั่วประเทศ ได้ซาบ
ซึ้งถึงพระมหากรุณาธิคุณและ เกิดความ ภาค ภูมิใจใน หน้า
พระราชหฤทัยของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่ทรงมี
พระเมตตา กรุณา บัญญา อันทรงปรากฏแจ้งอยู่ในพระ
บรมราโชวาทที่ได้ทรงพระราชทานไว้ แสดงว่าพระองค์
ทรงพระปรีชาสามารถเชี่ยวชาญและซาบซึ้งในรสพระสัท
ธรรมเป็นอย่างดีขึ้นยิ่ง พระปรีชาสามารถของพระองค์
สมควรที่พสกนิกรจะได้ทราบและระลึกในพระมหากรุณา
คุณ ข้าพเจ้าจึงได้อัญเชิญมาพิมพ์เป็นหนังสือเพื่อเผยแพร่
แพร่พระเกียรติคุณและจะได้เป็นหลักในการเผยแพร่ต่อไป

นายแต้ม วิเศษสุข

เลขาธิการ

ยุวพุทธิกสมาคมแห่งอำเภอวิเศษไชยชาญ

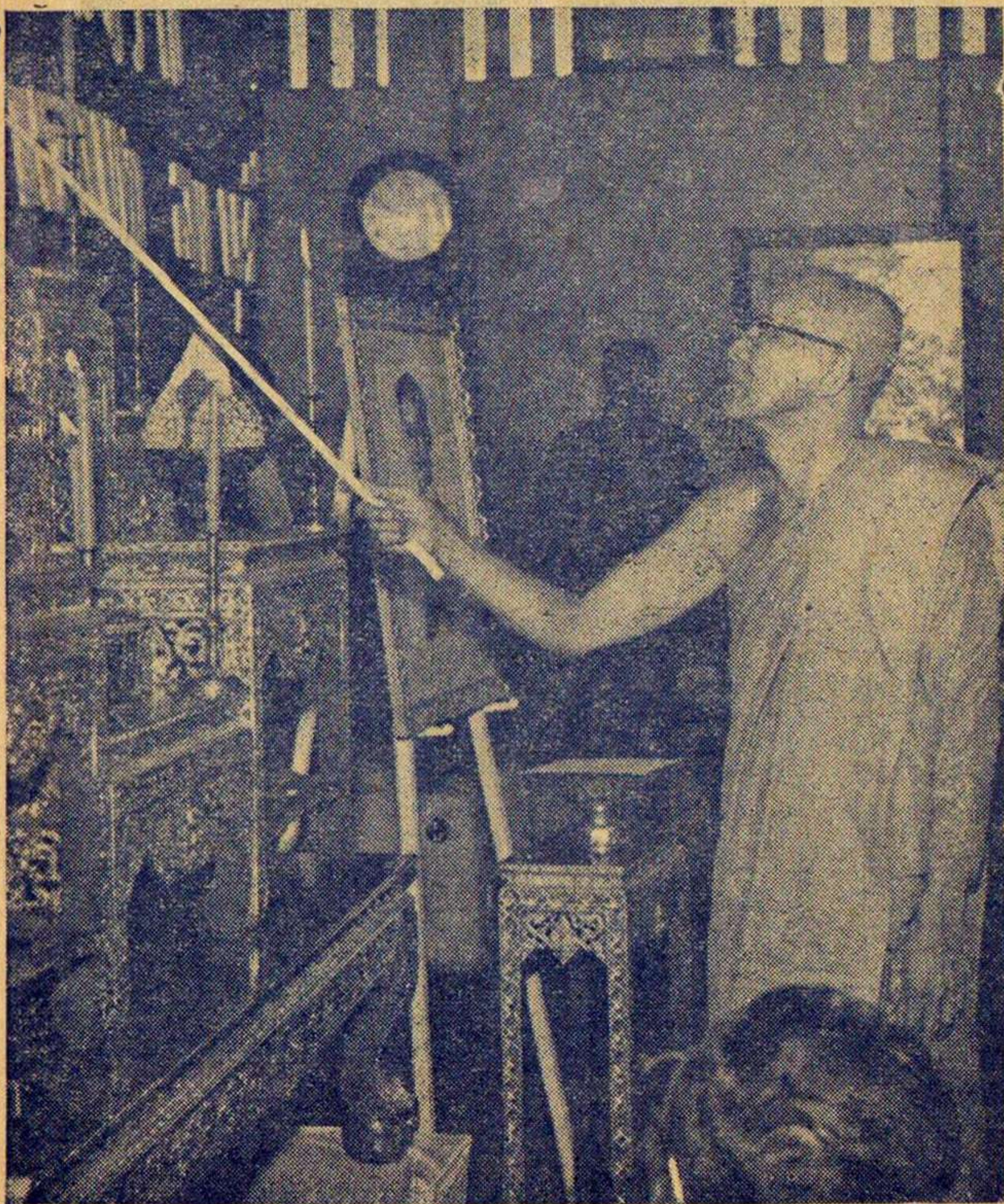
จังหวัดอ่างทอง

ประมวลภาพการประชุมยุวพุทธิกสมาคม

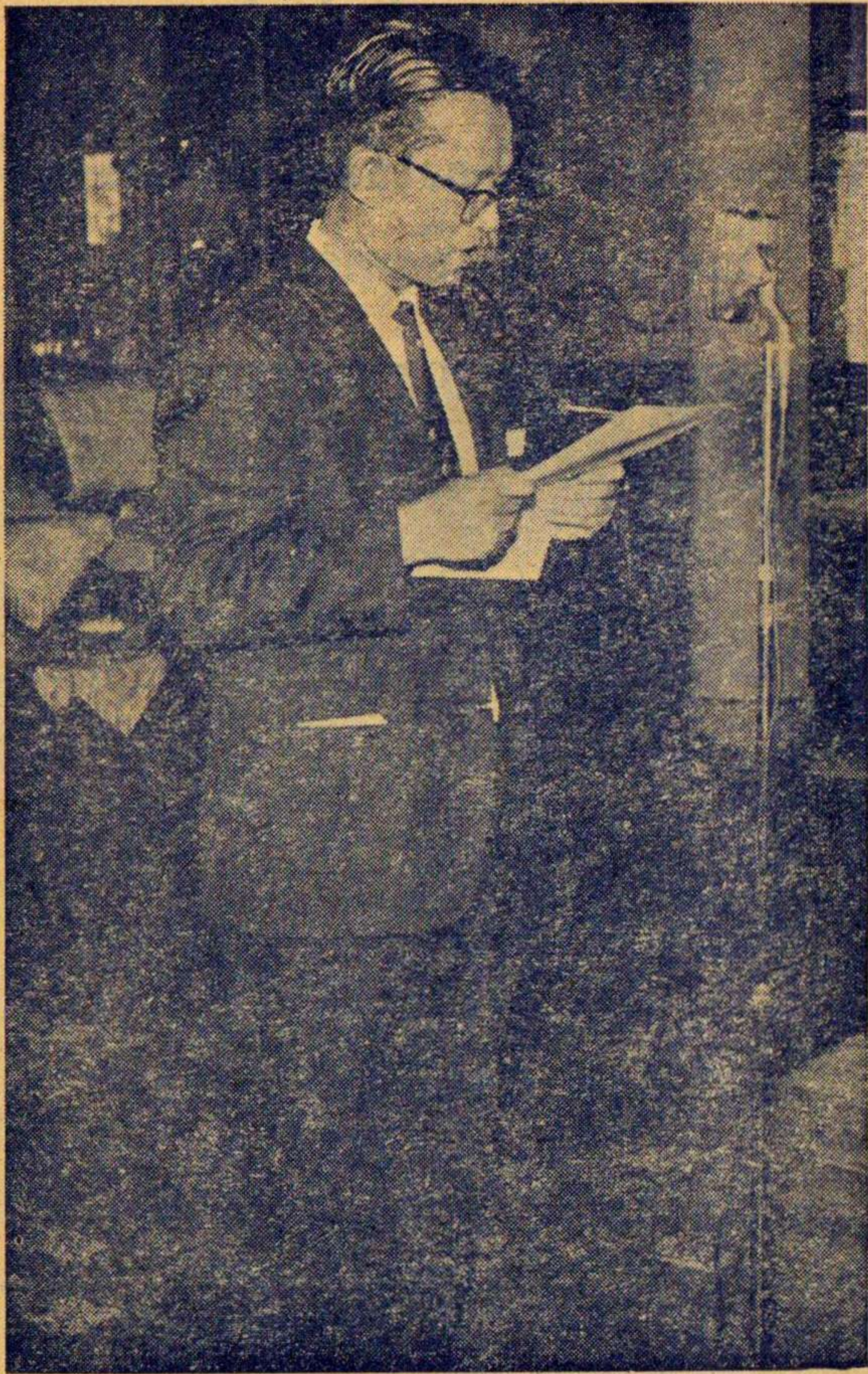
ทั่วประเทศ ครั้งที่ ๑๑

ที่วัดเสาชิงช้า กรุงเทพมหานคร จังหวัดธนบุรี

วันที่ ๒๔-๒๖ สิงหาคม ๒๕๑๑

สมเด็จพระสังฆราชประธานในพิธี
ทรงจุดธูปเทียนบูชาพระรัตนตรัย.

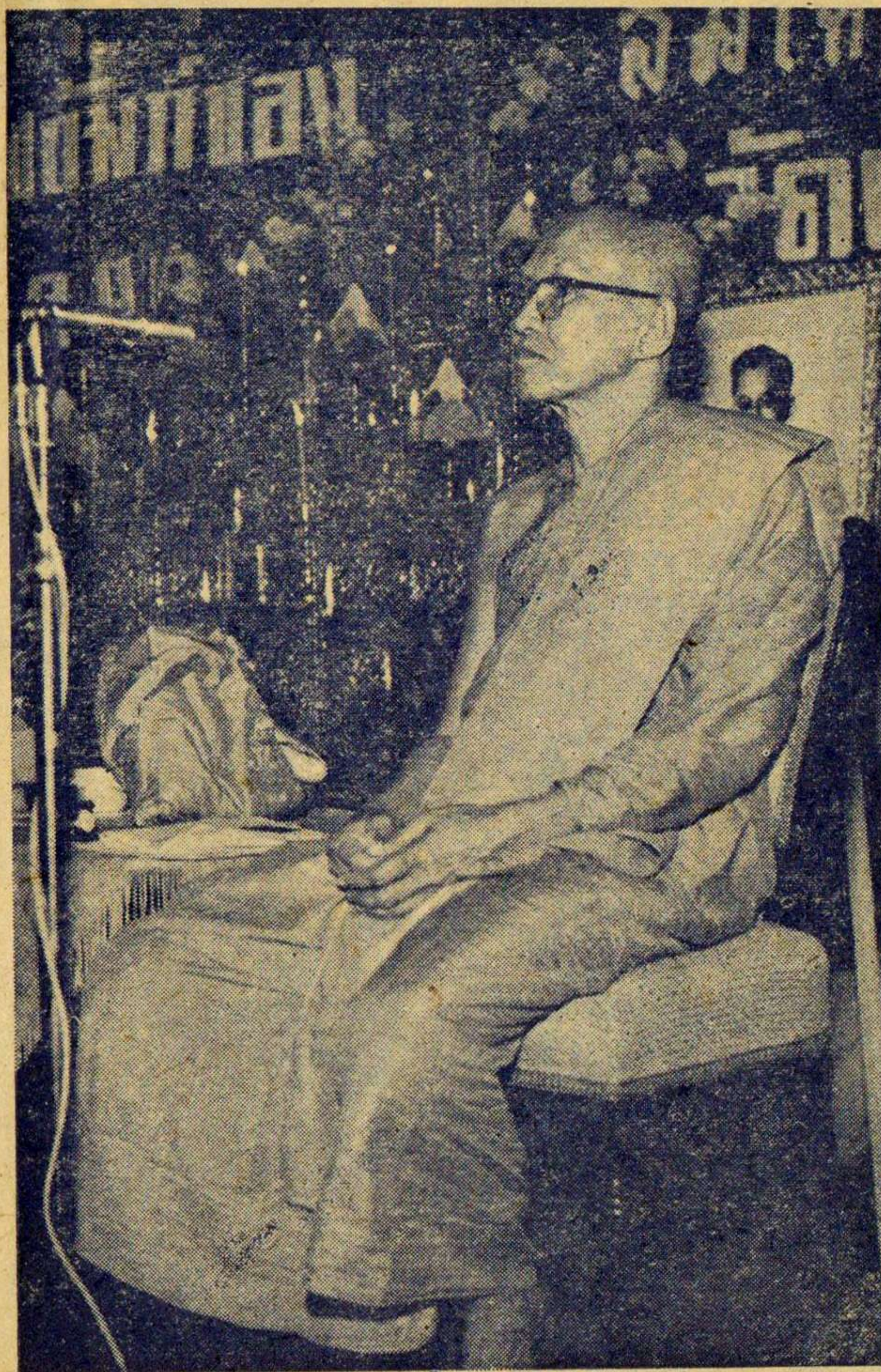
ประธานคณะกรรมการอำนวยการ
อัญเชิญ พระบรมราโชวาท

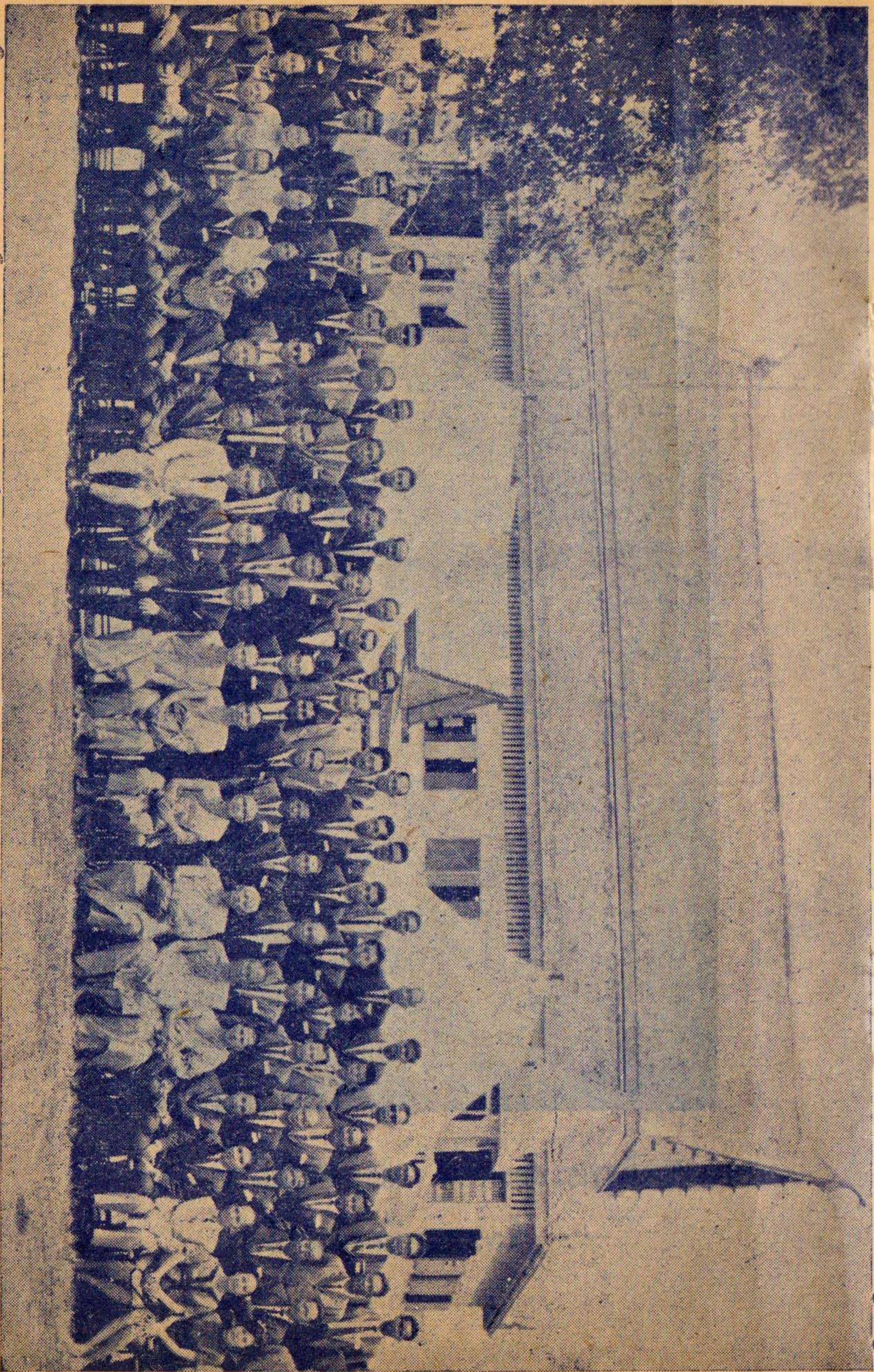
หัวหน้าคณะผู้แทนเยาวชนพุทธิกสมาคมแห่งราชอาณาจักรลาว
อ่านสาส์นประธานเยาวชนพุทธิกสมาคม
แห่งราชอาณาจักรลาว.

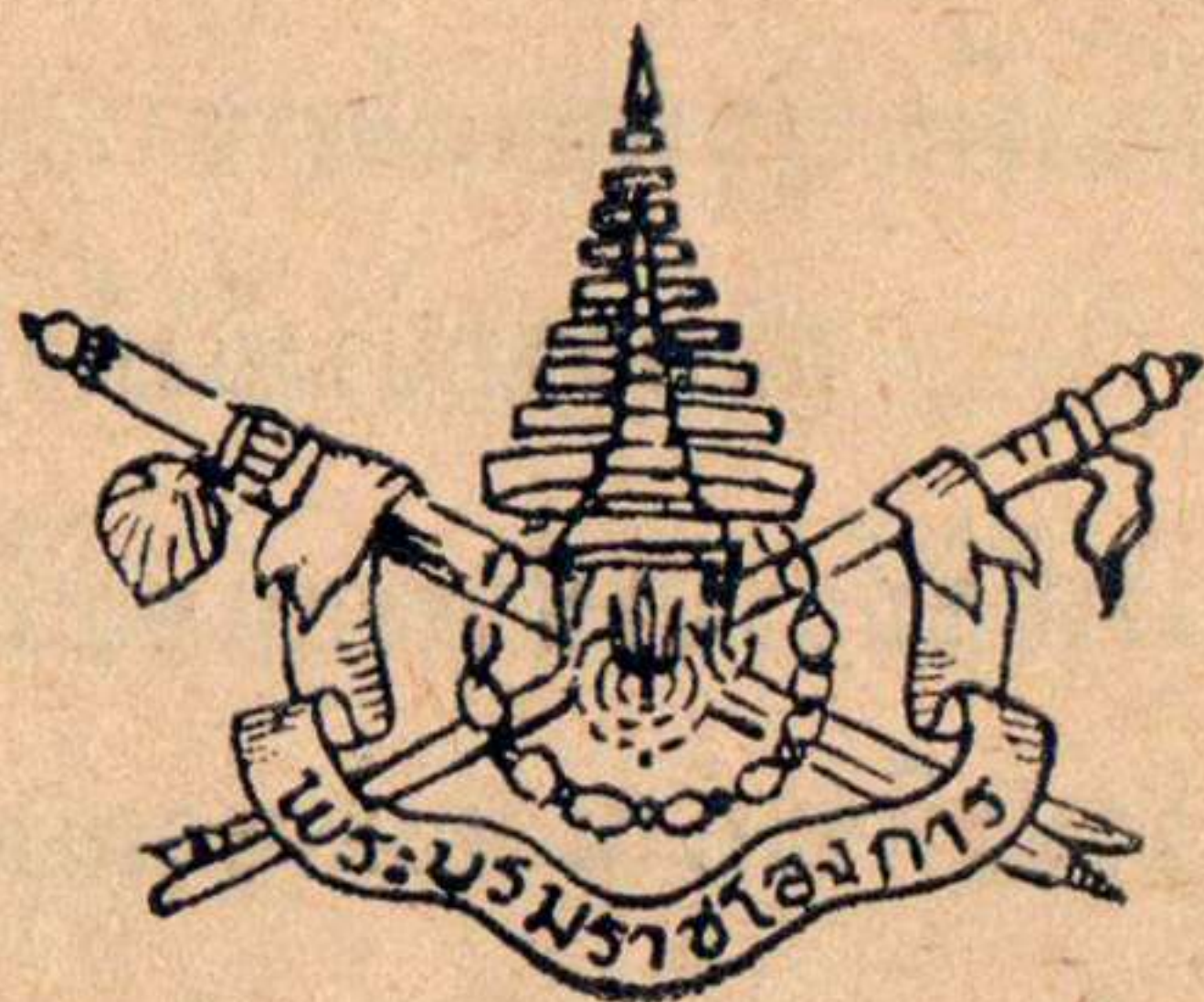
อัยการจังหวัดทำหน้าที่แทนผู้ว่าราชการจังหวัด
อ่านสาส์น ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี.

สมเด็จพระสังฆราช ประทานสัมโมทนียกดา
และทรงเปิดประชุม

คณะผู้แทนยุวพุทธิกสมาคมทวประเทศที่เข้าร่วมประชุม

ข้าพเจ้าขอแสดงความนิยมและยินดีด้วย ในการ
ที่สภายុวพุทธิกสมาคมแห่งชาติ จัดประชุมผู้แทนยว-
พุทธิกสมาคมทั่วประเทศ เพื่อพิจารณาการดำเนินงาน
เผยแผ่พระพุทธศาสนา และงานอบรมเยาวชนชั้น^๕ชั้น^๕ครั้งนี้

ธรรมะในพระพุทธศาสนา เป็นคำสอนที่แสดง
ความจริงแท้ ซึ่งบุคคลอาจศึกษา และนำไปใช้แก้
ปัญหาทุกอย่างในชีวิตได้อย่างถูกต้องที่สุด การเผยแผ่
ธรรมะของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงเท่ากับเป็น
การช่วยเหลือแนะนำให้แต่ละคนช่วยตนเอง ท่านทั้ง^๕

หลายมาประชุมกันเพื่องานเผยแผ่สาธารณธรรม โดย
 เฉพาะผู้เยาว์วัย สมควรอย่างยิ่งที่จะได้พิจารณาถึง
 การสอนให้สามารถใช้ธรรมะช่วยตนเองนี้ให้มาก ข้าพ-
 เจ้าเห็นว่า ธรรมะที่จะอำนวยผลช่วยบุคคลได้แน่นอน
 นั้น คือธรรมะที่เหมาะสมแก่เหตุการณ์ และสภาพของ
 แต่ละคน นี้ การรู้จักเลือกเฟ้นธรรมะที่เหมาะสมที่ควร
 ประกอบวิธีการอธิบายที่อาศัยความจริง และเหตุผลที่เห็น
 ได้ชัด จึงน่าจะเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการเผยแผ่และอบรม
 ของท่าน ใครจะขอฝากท่านให้พิจารณาในการประชุม
 ครั้งนี้ด้วย

ขออวยพรให้การ ประชุม ดำเนิน ลุล่วง ไป ด้วยดี
 สำเร็จประโยชน์สมตามความมุ่งหมายทุกประการ และขอ
 ทุกท่านที่เข้าร่วมประชุม จงประสบแต่ความสุขความ
 สวัสดิ์ทุกเมื่อไป.

พระราชวังไกลกังวล

วันที่ ๑๙ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๑๑

พระดำรัสและพระโอวาท

ของ

สมเด็จพระสังฆราช

(ถอดจากเทป วันเปิดประชุมยุวพุทธิกสมาคม
ทั่วประเทศ ครั้งที่ ๑๑)

อาตมาภาพได้ฟังรายงานของท่านแล้ว รู้สึกสบายใจ เลื่อมใสในกิจการของยุวพุทธิกสมาคม ที่เจริญก้าวหน้าแพร่หลายออกไป ตามวัตถุประสงค์และความมุ่งหมายที่จะให้มียุวพุทธิกสมาคมทั่วทุกจังหวัด ที่สังเกตเห็นมาแล้ว รู้สึกว่างานของยุวพุทธิกสมาคมมักไม่อยู่นิ่ง คคลี่คลายอยู่เสมอจึงรู้สึกพอใจ ความตั้งใจเกมนั้น เห็นว่าพุทธสมาคมเป็นสมาคมของผู้ใหญ่ แต่เด็กมาเข้าโรงเรียน บางทีก็ห่างไกลพระพุทธศาสนาไม่เหมือนสมัยก่อน เด็กต้องมาเรียนกับพระในวัด อยู่กินในวัด ทุกวันนี้นี้เด็กมากขึ้นพลเมืองมากขึ้นมีแต่ชาติไม่มีศาสนาแล้วก็เท่ากับมี

แต่ร่างกายไม่มีจิตใจ ศาสนานั่นเป็นเรื่องของจิตใจ จิตใจ
 นั้นสำคัญที่สุด ท่านเปรียบร่างกายเหมือนหุ่น ส่วนจิตใจ
 นั้นเป็นคนชักจะประคองรู้พลิกแพลงเป็นกาเป็นแพะ เป็น
 ฤาษีเป็นลิงเป็นช้าง หรือจะเป็นอะไรก็ตามแล้วแต่คนชัก
 คนชักมีภูมิสูงก็ชักเรื่องได้เรียบร้อย คนชักที่มีภูมิรู้ต่ำก็
 ชักแต่เรื่องต่ำ มนุษย์ที่เกิดมาในโลกนี้ จิตใจสำคัญที่สุด
 พระพุทธเจ้าตรัสว่า จิตฺเต สงฺกิลิสุเต ทุกฺกตํ ปฏิกงฺขา
 เมื่อจิตเศร้าหมองแล้ว ทุกข์เป็นหวังได้ จิตฺเต อสงฺกิลิสุเต
 สุขเป็นหวังได้ สุขก็ตามศัพย์ หมายความว่าภูมิไปก็
 หมายถึงภูมิที่เกิดสุข ทุกฺกตํ คือภูมิที่เกิดไม่ดีแต่ยังมีค่า
 ว่าสุกโต และทุกฺกโต สุกโตคือผู้ไปดี ไปเกิดที่ดีได้บิคา
 มารกาคือ อบรมสั่งสอนลูกให้เป็นคนดี มีเงินมีทอง ทุกฺกโต
 เป็นคนที่ชักสนายากจนเกิดในที่อึดอัดชักสน บิคามารกา
 ไม่ดีประพฤติกุจรกมิจฉาชีพ ลูกก็จะติดนิสัยพ่อแม่
 เพราะเป็นผู้อยู่ใกล้ชิด บุคคลอยู่กับคนพาลก็พาลด้วย
 อยู่กับบัณฑิตก็เป็นบัณฑิตด้วย ฉะนั้นสุคติจึงหมายความว่า

ว่าภูมิมี มั่งมีทรัพย์สมบัติ มั่งมีปัญญา มั่งมีความรู้
 ความฉลาด มีคนรักนับถือ ส่วนทุกกตมีแต่ยากจน
 จนทรัพย์จนปัญญาจนความรู้ความฉลาด จนความรักนับ
 ถือ คนชั่วช้าเลวทรามไม่มีใครรักมีแต่คนเกลียด ถ้า
 เบียดเบียนเขามาก ๆ ก็นำไปเก็บในเรือนจำคนเบียด
 เบียดเพื่อนมนุษย์ก็ของคนไม่มีศีลไม่มีสัจย์ ทุกกตหรือนรก
 ในปัจจุบันก็คือเรือนจำนั่นเอง คนไม่มีศีลไม่มีธรรม
 จิตใจจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องพึงรักษา จะสุขจะทุกข์จะ
 ขึ้นสวรรค์จะลงนรกหรือไปนิพาน ก็อยู่ที่จิตทั้งนั้น ส่วน
 กายเป็นเรือนอาศัยของจิต จิตเป็นผู้บังคับบัญชาให้พูด
 ให้คิดและให้ทำอะไรต่าง ๆ ถ้าจิตผ่องใสมีเมตตา
 प्रารณาให้ผู้อื่นเป็นสุขก็ทำแต่สิ่งที่ถูกใจ เขาก็รักนับถือ
 การที่เขากรุณาสงสาร ผู้ที่ตกทุกข์ได้ยากช่วย ผู้อื่น ให้พ้น
 ทุกข์เขาก็รักนับถือ ช่วยปลดเปลื้องความขัดข้องของเขา
 ให้บรรลุผลดี หรือหลุดพ้นจากความทุกข์ยาก และช่วย
 สอนให้เขามีปัญญา มีความรู้ความฉลาด มีการศึกษาก็
 มีทุนรอนเป็นคนก็มีความซื่อสัตย์กตัญญูลงทุน ให้ทั้งเนื้อ

ทั้งตัวได้ ที่นี้โลกก็อยู่เย็นเป็นสุข ให้คนช่วยแรงกันทำ
 งานที่เหลือบ่ากว่าแรงสำเร็จ ให้ทรัพย์บรรเทาทุกข์ในยาม
 ทุกข์หรือให้ทรัพย์เป็นทุนรอนเพื่อทั้งตัวได้ ให้ปัญญา ให้
 ความรู้ ความรับผิดชอบว่าควรทำไม่ควรทำและให้วิชา
 ความรู้ ในค่านาชีพที่ชอบ เพื่อไปใช้วิชาทำมาหากินทั้ง
 หลักฐานในโลกเพื่อเป็นบีกแผ่น เพื่อมีโภคทรัพย์มีเกียรติ
 และมีความสุข โลกจะอยู่เย็นเป็นสุขได้ก็ด้วยทำให้
 พระพุทธเจ้าจึงตรัสการให้เป็นประการที่หนึ่งว่า ก็การที่จะ
 เก็บกุดอุปถัมภ์ไม่เบียดเบียนหรือที่จะเว้นการเบียดเบียน
 แล้วคนเรานั้นถ้ำรักกัน ก็จะให้อย่างไม่เสียกาย ถ้าโกรธ
 ขนมากก็หยุคให้เขียว บางทีก็ประทุษร้ายเอาให้ได้
 ประทุษร้ายทรัพย์ เช่น พันต้นทุเรียนมันเสียบ้าง โกรธนี้
 มันร้ายกาจที่สุด เหมือนล้างผลาญโลกนี้ก็เหมือนกันเห็นว่า
 ทำมาหากินที่จะสะสมที่ละบาท ที่ละตำลึง ที่ละซังมันช้า
 สู้เล่นเอาที่เขา รวมเป็นหมื่นเป็นแสนเป็นล้านไม่ได้ ยกพวก
 ไปปล้นมันเลย ขำเจ้าทรัพย์ตายซังมันหวังจะรวยเร็ว นี่ก็

โลกเบียดเบียน ไม่คำนึงถึงศีลธรรม โลกไม่มีที่สิ้นสุดก็
 เพราะคนไม่มีศีล เพียงแต่หยุดโกรธและไม่ทำ และยัง
 ไม่เก้อกูลมันก็เที่ยวเคียดกร้อนแล้วยังเบียดเบียนผู้อื่นเสียด้วย
 โลกยิ่งร้ายใหญ่ โลกไปฆ่าเขาตายหรือปล้นฆ่าเขาตาย ถ้า
 เจ้าของจำหน้าได้ก็ฆ่าบิณฑบาตเสีย เกียวเขาจะไปแจ้งความ
 จิตใจเศร้าหมองก็ด้วยโลกด้วยโกรธ ไม่มีดีทำแต่ชั่วช้าเลว
 ทราบเบียดเบียนกันไม่เก้อกูลกัน ไม่ให้อภัยในความผิดซึ่ง
 กันและกันไม่มีโลกไม่โกรธไม่มีหลง ไม่รู้โทษของโกรธว่า
 เป็นอย่างไร ไม่รู้คุณของเมตตากรุณาเป็นอย่างไร ประ
 พุทธิตามใจตัวเอง อันนั้นแหละต้องมีศาสนาและหลักธรรม
 ของพระพุทธเจ้าไว้เป็นหลักใจ สอนให้มีเมตตากรุณาต่อก
 กันเพราะเราทุกคนที่เกิดมาได้รับความกรุณาเมตตาจากบิดา
 มารดาเป็นต้นพันท่านให้สารพัดทุกอย่างให้ชีวิตให้เลือกเนื้อ
 ให้ทรัพย์สินสมบัติ ให้ความรู้ ให้คุณธรรมของมนุษย์ที่ดี ให้
 ฐานะเป็นที่นับถือของคนทั้งหลาย ลูกเกิดมาเขาก็ให้นับถือ
 เพราะสืบสายเลือดอันบริสุทธิ์อันดีมา ถ้าพ่อแม่ชั่วช้าเลว

ทรามเป็นอันธพาลสันดานหยาบ ประพฤติทุจริตมิอาจชีพ
 ลูกสาวสวยเท่าไรเขาก็ไม่ขอ เพราะสืบสายเลือดที่ไม่ดี
 ลูกชายยิ่งกลัวใหญ่ เพราะกลัวจะมาเบียดเบียน ความ
 นับถือที่ลูกได้รับจากประชาชนเป็นเพราะบิการมารดาเป็นผู้
 ให้เพราะท่านเป็นสาธุชน ให้สุดท้ายคือให้อภัย ลูกทำผิด
 เพราะไร้เดียงสาก็ให้อภัย ทำผิดเพราะโง่ก็ให้อภัย ทำผิด
 เพราะรู้เท่าไม่ถึงการก็ให้อภัย ทำผิดเพราะประมาทก็ให้
 อภัย ทว่าผิดก็เพราะผิดความสุขความเจริญที่ทั่วต้องการ
 และพ่อแม่ต้องการให้ ถ้ารู้ว่าผิดนะอย่าทำ ถ้าเชื่อฟัง
 ไม่ทำก็ปลอดภัย ถ้ายิ่งขึ้นทำไปไม่เคารพโอวาทคำสั่งสอน
 ก็ต้องลงโทษ เพื่อเช็กหลาบไม่ใช่โทษร้าย เพื่อเช็กหลาบ
 ไม่ประพฤติอีกป้องกันไม่ให้เกิดความทุกข์ความชั่วเพราะผล
 ของความผิด ความรักของบิการมารดาสูงสุด และมีอุปการะ
 สูงสุด ฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงยกฐานะบิการมารดาสูง ควร
 กราบไหว้บูชา พรหมมาตาปิโตร ปุพพจริยาติ วุจฺจเว
 อาหุเนยฺย จ ปุตฺตานํ ปิตฺตํ อนุกมฺปกา บิการมารดาผู้

มีกรุณาปราณีต่อประชา ต่อบุตรทั้งหลาย เราทถาคต
 ยกย่องว่าเป็นพรหมของบุตร เป็นบูรพาจารย์ของบุตร ที่
 เป็นพรหมก็เพราะมีเมตตาความรักอันบริสุทธิ์ให้หมดทุก
 อย่างก่งกล่าวแล้ว ถ้าบุตรตกทุกข์ได้ยากก็สงสาร แต่ถ้า
 เผลอไปทำผิดตกคุกติดตารางพ่อแม่ต้องส่งอาหารส่งเงินทอง
 ไปให้ใช้อีกนั้นก็เพราะด้วยความรักของบิคามารกา สละหมก
 ก็เพื่อให้ลูกได้พ้นทุกข์ เพื่อบุตรได้ความสุขความเจริญ
 ทำดีทำนาก็มีบิตยีนก็ด้วย เพราะความเจริญของบุตรเป็น
 ศรีสง่าของบิคามารกา ของวงศ์ตระกูล อันนี้อุเบกขาแปล
 ว่า “วางเฉย” คล้ายกับว่าไม่เอาธุระ แต่ไม่ใช่อย่างนั้น
 หมายถึงสอกล่องकुแล กรรมที่ปรากฏในตัวบุตรแต่ทำกรรม
 ก็มีมีความสุขความเจริญ ส่งเสริมให้มีกำลังใจ เพื่อจะได้ทำ
 สม่าเสมอไม่หยุดเสีย ถ้าไปทำกรรมชั่วอันเป็นทางทุกข์
 ทางเสื่อม ก็ห้ามให้งกให้เว้นเสีย นี่แหละอุเบกขา บิคา
 มารกาทำหน้าที่อุปการะบุตร ๕ ประการ ๑. ให้เว้นชั่วเสีย
 ๒. ให้ตั้งอยู่ในความดี ๓. ให้ศึกษาวิชาศิลปวิทยา ที่

ปราศจากโทษ ๔. ให้มีคํากรอง คือ สามิภรรยาดี เพื่อ
 เหมาะสมกัน จะได้ตั้งตัวเป็นหลักฐานในโลก ๕. ให้
 ทรัพย์ที่ควรให้ ให้กำลังใจสำหรับเล่าเรียนให้ถึงที่สุด ให้
 กำลังใจสำหรับทำความดียิ่ง ๆ ขึ้นไป ให้ทุนรอนสำหรับ
 ก่อร่างสร้างตัวเป็นหลักฐาน เพราะบิณฑามารคาทำหน้าที่
 อุปการะ ๕ ประการ ค่วยความเมตตา กรุณา มุทิตา
 อุเบกขา บุตรจึงเจริญในโลก มีความประพฤติทั้งเนื้อทั้ง
 ตัวได้ คนก็รักนับถือ ดังนั้นบิณฑามารคาจึงเป็นพระพรหม
 ค่วยความเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา บริบูรณ์ ถ้าเรา
 เคารพก็กราบตื่นได้เลย ทว่าบิณฑามารคาเป็นบุรพาจารย์นั้น
 ก็เพราะบุตรเกิดมาไร้เดียงสาอยู่กับพ่อแม่ไม่รู้ทั้งนั้นว่าอะไร
 จะกินได้กินไม่ได้ กลานไปพบอะไรก็หยิบใส่ปาก มันเค็ม
 มันหวานก็กินเข้าไปเลย ถ้าเค็มมากเปรี้ยวมากก็ถ่มทิ้ง
 เพราะไร้เดียงสา บิณฑามารคาต้องคุมไว้ กลัวจะกินอะไรที่
 เป็นโทษเข้าไป ต้องระมัดระวังที่สุดที่เคี้ยวระวังเรื่องการ
 กินก่อนตลอดจนระวังการตกบันได ซึ่งเป็นภาระที่หนัก

ที่สุด ต้องสอนให้รังเกียจของสกปรก รักษาความสะอาด
 ต้องรู้จักเคารพพนพนอบให้ผู้ใหญ่เมตตากรุณา สอนให้รู้จัก
 บาปบุญคุณโทษ รู้ว่าอะไรควรไม่ควร บุตรเป็นคนดีที่
 โลกนับถือก็เพราะบิดามารกาสั่งสอนแล้วอย่างนี้ยังว่าพ่อแม่
 ไม่มีบุญคุณอีกหรือ ถ้าใครว่าพ่อแม่ไม่คิ^๕นั้นก็เลยยิ่งกว่า
 สัตว์เดรัจฉาน สัตว์เดรัจฉานยังรักพ่อแม่ แม้แต่แม่หมา
 ที่กลอดลูกมันยังเที่ยวหาของกินมาหาเลี้ยงลูกมัน ลูกเห็น
 แม่ก็ค^๕ใจมากลอดเกลี้ยง และกินนมแม่เมื่อทนไม่ไหวก็ง่ำๆ
 น้อยนอนให้ลูกนมจนแห้ง น้ำใจของบิดามารกาอันประ-
 เสริฐเพราะมีเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา นกก็เช่น
 เดียวกัน มันสอนให้ลูกหลบภัย หักบิน พาไปหากิน
 หลบหลีกภัยเป็นหน้าที่ของพ่อแม่ เพราะฉะนั้น บิดามารกา
 จึงเป็นบูรพาจารย์ เป็นพรหมของบุตรควรได้รับการเคารพ
 นับถือจากบุตร เพราะฉะนั้นถ้าทุกคนปฏิบัติตามคำสั่งสอน
 ของพระพุทธเจ้าแล้ว การสงครามจะไม่มี แม้ทะเลาะกัน
 ในบ้านก็ไม่มี เพราะมีธรรมเพียบพร้อมอยู่แล้ว หน้าที่

ของสามภรรยา หน้าที่ของพ่อแม่กับหน้าที่ของครูกับศิษย์
 หน้าที่ของญาติกับญาติ เพื่อนกับเพื่อน นายกับบ่าว
 จ้าวกับข้า ถ้าทุกคนปฏิบัติหน้าที่ของตนแล้วจะไม่มีใคร
 เกือกร้อน บุคคลที่เอาแต่สิทธิส่วนหน้าที่ไม่ทำ เป็นเรื่อง
 ไม่ถูก เป็นคนโกงคบไม่ได้ คำสอนของพระพุทธเจ้าให้
 เคารพปฏิบัติต่อหน้าที่ของตน เพื่อตัวเองและเพื่อผู้อื่น
 มนุษย์มีหน้าที่ ๒ ประการ คือ

๑. ทำให้ตัวได้สุข
๒. ทำให้ตัวพ้นทุกข์

ตัวจะได้สุขและพ้นทุกข์มีผู้อื่นทำให้แล้ว คือ พ่อ
 แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย พี่ บ่าว น้า อา ญาติพี่น้อง และเครือญาติ
 ต้องการให้เราสุขไม่มีทุกข์ เราจึงเคารพนับถือท่าน เราได้
 สุขและพ้นทุกข์เพราะผู้อื่นช่วยมาแล้ว เราก็ทำหน้าที่ของ
 มนุษย์ คือทำให้ผู้อื่นได้สุขและช่วยผู้อื่นที่ตกทุกข์ได้ยาก
 ให้พ้นทุกข์ เมื่อทำหน้าที่ช่วยตนเองให้ได้สุขและพ้นทุกข์
 แล้ว ก็มีความสามารถช่วยคนอื่นจะเป็นพี่น้องหรือผู้อื่น

ก็ตาม แม้ต่างชาติต่างศาสนา แต่เขาพ้นทุกข์ได้ เขาก็
 รักใคร่ แต่ถ้ามีทางจะช่วยเหลือเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เขาก็รัก
 ถักรักกัน เมตตาากัน ช่วยเหลือกัน การบรรพชาพ้นกันก็จะ
 ไม่มี โลกจะมีแต่สันติสุข คำสอนของพระพุทธเจ้า ท่าน
 เป็นบุญประการที่หนึ่งที่โลกต้องอาศัย คือเป็นประการที่
 สอง คือเว้นทิเตียนกัน โลกก็ต้องอาศัย ท่าน คือล จะเป็น
 ไปโดยบริบูรณ์ก็ต้องมีภาวนา อบรมจิตใจให้มีเมตตา
 กรุณา มีปัญญา ความรู้ ความฉลาด รู้เหตุแห่งสุขแห่ง
 ทุกข์ มีความเจริญ ท่านคือลภาวนา เป็นบุญที่สังคมต้อง
 อาศัย ถ้าไม่มีบุญสามประการแล้วละก็จะเป็นแค้นนรกหมก
 ทั่งนั้น เช่นเบียดเบียนทำร้ายกัน ไม่มีเมตตากรุณาต่อกัน
 ภาวนาหรืออบรมจิตใจให้มีเมตตากรุณา ไม่ยอมตกอยู่ใน
 อำนาจ ความโลภ ความโกรธ ความหลง ทำอะไรก็
 ปรารถนาให้ผู้อื่นเป็นสุข ไม่ใช่ให้ตนเองเป็นสุขแต่ผู้เดียว
 ช่วยคนตกทุกข์ได้ยาก การทำอะไรก็ตามทำด้วยปัญญา
 พิจารณาแล้วว่า ตัวเองได้ประโยชน์ แต่ทำลายประโยชน์

ของผู้อื่นหรือก่อทุกข์ให้เขา แล้วตัวเองได้ประโยชน์สุข
 เช่นนี้ ไม่ควรกระทำ แต่ถ้าทำแล้วตัวเองได้ประโยชน์
 ผู้อื่นไม่เดือดร้อนเสียหาย ทำแล้วได้สุข และผู้อื่นได้สุขด้วย
 ควรทำอย่างยิ่ง ดังนั้นพระพุทธเจ้าจึงตรัสสอน ให้ทำงาน
 ด้วยปัญญาพิจารณา จะบริโภคอาหารก็พิจารณาเสียก่อน
 จะได้ไม่ตระกละตระกรามบริโภคเข้าไป จะนั่งห่มก็พิจารณา
 ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนแต่จะต้องพิจารณา รวมความแล้ว พระ-
 พุทธเจ้าสอน ให้ใช้ปัญญาพิจารณาเสียก่อน รู้ว่าเป็น
 ประโยชน์แล้วค่อยทำ ถ้าเป็นโทษก็งดไม่กระทำ อันนี้แหละ
 เป็นหลักสำคัญของพระพุทธศาสนา ให้ความยุติธรรมแก่
 สัตว์โลก ปาณาติปาตา เวรมณี ไม่ฆ่าสัตว์ การฆ่าสัตว์
 ทุกชนิด เป็นบาปทั้งนั้น ฉะนั้นอาตมาขอฝากบุญตาม
 ประการ คือ ทานมัย ศีลมัย ภาวนามัย บุญสามประการ
 เป็นธรรมบริบูรณ์แล้ว ภาวนานั้นถึงนิพพานจะบอกให้
 คับกิเลส คับทุกข์ คับโลภะ โทษะ โมหะ ให้หมดไปเท่านั้น
 การเบียดเบียนพวกันก็ไม่มี แต่มนุษย์ยังมีกิเลส จึงให้ยังกิก

พิจารณาเสียก่อน การพิจารณาเป็นของปัญญา พิจารณา
 ว่าอะไรดี อะไรไม่ดี และผลเป็นอย่างไร ถ้าผลดีก็ควร
 กระทำ ถ้าทำแล้วเกิดกร้อนแก่ตัวก็ไม่ดี ทุกคนต้องรู้จักเหตุ
 รู้จักผล คนใดในพุทธศาสนาต้องมี ธัมมัญญตา รู้จักเหตุ
 เหตุแห่งความเจริญ และความเสื่อม อตถัญญตา รู้จักผล
 ผลดีก็มีความสุขความเจริญ เมื่อรู้เหตุแห่งความสุขความ
 เจริญ รู้เหตุแห่งความทุกข์ความเสื่อมก็เว้นไม่กระทำสิ่งนั้น
 อตถัญญตา รู้จักตัวของตัวเอง บางคนรู้อะไรหมกมุ่นแต่
 คัมภีร์ แต่ตัวเองเป็นอย่างไรไม่รู้ ทนงตัวถูกคนอื่น เขา
 ชิงหน้าหน้า แทนที่จะเป็นบัณฑิตให้เขารัก กลับเป็นบัณฑิต
 ที่เพื่อนเกลียดหมกเพราะจองหองทนงตัว มนุษย์ไม่มีใคร
 ชอบคนจองหอง ชอบคนที่เอื้อเฟื้อ แต่ถ้าเฝ้าวิชาความรู้
 ถูกคนอื่นเขาก็ชิงหน้าหน้าหมก ต้องรู้จักตัวเองเมื่อรู้จักตัว
 แล้ว ก็ต้องวางตัวให้เหมาะสมทำตัวให้เป็นประโยชน์แก่
 สังคม เมื่อเป็นอย่างนี้ ก็เป็นบุคคลที่โลกปรารถนา รู้จัก
 ตนก็ต้องรู้จักประมาณ ถ้าไม่รู้จักประมาณ เช่น มีแรงน้อย

ก็ไปแบกของหนักมันก็แย่ ต้องรู้จักประมาณกำลังแรง
 กำลังปัญญา กำลังทรัพย์ ตามความรู้ของตัวทำให้เหมาะสม
 คนทุกคนมีหน้าที่ต้องทำตามกาลเวลา ทำหน้าที่ตามกาลจะ
 ได้ประโยชน์ทุกอย่าง ฉะนั้นต้องรู้จักกาล ท่านจำแนกกาล
 เป็น ๓ คนเราเกิดมามีวัย ๓ ปฐมวัยคือตั้งแต่เกิดจนอายุ
 ๒๕ ปี เป็นวัยเล่าเรียนศึกษาหาความรู้ใส่ตัวเพื่อเป็นประ-
 โยชน์ในภายภาคหน้า มัชฌิมวัย คืออายุตั้งแต่ ๒๖ ปี ถึง
 ๕๐ ปี เป็นเวลาประกอบกิจการทรัพย์สมบัติ ลาภ ยศ
 เกียรติ และทั้งตัว บัณฑิตวัย อายุตั้งแต่ ๕๐ ปีขึ้นไป
 เตรียมตัวไปโลกหน้าเพื่อความสุข แบ่งภาระหนัก ๆ ให้ลูก
 หลานเหลนเสีย หากความสุขใส่ตัวหาความสบาย ทั้งสาม
 วัยถ้าใครปฏิบัติได้ก็เท่ากับขึ้นสวรรค์ทั้งเป็น แต่ในแต่ละ
 วัยก็ยังจำแนกออกเป็น เข้า สาย เวลากิน เวลานอน
 เวลาพักผ่อน ทำเวลาให้เหมาะสมแก่ฐานะของตัว คนรู้จัก
 ใช้กาลให้เป็นประโยชน์แล้วชีวิตไม่เป็นหมัน คนเราเกิดมา
 อยู่ในสังคมถ้าทำตัวให้เข้าได้ทุกสังคมแล้ว นี่คือปรีชาญาณ

ก็รู้จักประพฤติกฎปฏิบัติตามธรรมเนียมของชุมชนชนแล้วก็
 ได้รับยกย่องว่าเป็นปรสัญญตา คนทุกคนต้องเกี่ยวข้องกับ
 คนอื่นจึงต้องมี ปุคคลัญญตา รู้จักบุคคลว่าดีชั่วเร็วกว่าเรา
 อย่างไร มีอะไรที่บ้างจะได้เลือกใช้บุคคลเหล่านี้ให้เหมาะ
 สมแก่งานและเวลา เอาคนโง่มาใช้ก็เสียงาน ต้องใช้คน
 เป็น เลือกคนใช้ให้เหมาะสมแก่งาน ต้องใช้คนเป็นงาน
 จึงจะเรียบร้อย คนชำนาญล้างซามก็ต้องใช้ให้ไปล้างซาม
 คนใหญ่คนโตในโลกต้องใช้คนเป็น รู้ความสามารถของ
 คนอื่น ผู้มีธรรมะ ๗ ประการแล้วเป็นผู้สามารถจรรโลงโลก
 ได้ ทำโลกให้เจริญได้ ทำให้ตัวเองและผู้ที่อยู่รอบ ๆ ตัว
 เช่น พี่ บ้า น้า อา ประเทศชาติ โลก ให้เจริญได้ ใคร
 ไม่มีสัตตปริสธรรม เป็นใหญ่ไม่ได้ ดังนั้นเราต้องศึกษา
 คำสอนของพระพุทธเจ้า เพราะท่านสอนไว้ละเอียดละออ
 ที่สุกหาอะไรเสมอเหมือนไม่ได้ เช่นสัตตปริสธรรม ๗
 ประการนี้ ดังนั้นก็ขอให้ท่านทั้งหลายรับไว้พิจารณาด้วย

วันนี้อาตมาจะพูดแต่น้อยๆ แต่ ๒ ปีพบกันที่นี่

นานเหลือเกินและเมื่อพบกันแล้วไม่หวั่นละเพลจะ ได้พูดให้
 สมใจ กิจการของยุวพุทธิกสมาคมได้ขยายงานก้าวหน้าไป
 ทั้งด้านพัฒนากันนับว่าเป็นกำลังส่วนหนึ่งของชาติที่ยุวพุทธิก
 สมาคม จะจรรโลงศาสนาให้ควบคู่กันไป ขออนุโมทนา
 สาธุการและขออำนาจพรแก่ท่านบรรคากรรมการยุวพุทธิก-
 สมาคมทุกแห่งและสมาชิกรุพุทธิกสมาคม รวมทั้งท่านผู้
 หลักผู้ใหญ่ที่อุปการะอุปถัมภ์สมาคมนี้ ให้ดำเนินงานก้าว
 หน้าอันเป็นกุศลแก่ชาติศาสนา ขออานุภาพกุศลสาธารณ
 ประโยชน์ของสมาชิกรุพุทธิกสมาคม สมาคมที่บำเพ็ญเพื่อ
 จรรโลงพระพุทธศาสนาอันเป็นทางสันติสุขของโลก กับทั้ง
 เกชาานุภาพของ พระศรีรัตนตรัยประกอบกัน เป็นมหารตานุ-
 ภาพให้ยุวพุทธิกสมาคมเจริญพร้อมทั้งกรรมกรและสมาชิกร
 ทั้งหมด เจริญงอกงามปราศจากโรคา พยาธิ บรรลุผลที่
 มุ่งหมายทุกประการประสบความเกษมศานต์ในกิจกรรมอัน
 เป็นทางสุข เจริญทั้งส่วนตัวและส่วนรวมที่ปรารถนาทั่วกัน
 ทุกท่านเทอญ.

สำเนา

๑ พณ ๑ นายกรัฐมนตรี

เนื่องในพิธีเปิดการประชุมยุวพุทธิกสมาคมทั่วประเทศ

ครั้งที่ ๑๑ ณ จังหวัดลพบุรี

วันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๑๑

ท่าน ประธาน คณะกรรมการ อำนวยการ สภา ยุว
พุทธิกสมาคมแห่งชาติ และยุวพุทธิกทั้งหลาย

ข้าพเจ้ารู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้ทราบว่า สภา
ยุวพุทธิกสมาคมแห่งชาติ ได้จัดการประชุมยุวพุทธิกสมาคม
ทั่วประเทศขึ้นอีกครั้งหนึ่งที่จังหวัดลพบุรี และได้ให้เกียรติ
เชิญข้าพเจ้า มาเป็น ประธานใน พิธีเปิดการ ประชุม ครั้งนี้
ข้าพเจ้าขอขอบคุณในไมตรีจิตของบรรดายุวพุทธิกทั้งหลาย
ที่ระลึกถึงข้าพเจ้าทุกครั้ง ที่มีการประชุมยุวพุทธิกสมาคม ทั่ว
ประเทศ ความจริงข้าพเจ้าก็ปรารถนาที่จะมาร่วมงานและ
พบปะกับท่าน แต่เสียใจที่มีราชการสำคัญผูกพันอยู่ ทำให้
ไม่สามารถปลีกตัวมาได้ จึงขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วย

ข้าพเจ้า ได้ติดตามข่าวคราว ความเคลื่อนไหว ของ
 ยุวพุทธิกสมาคมด้วยความสนใจตลอดมา เพราะเห็นว่าการ
 ของยุวพุทธิกสมาคม เป็นงานที่เป็นประโยชน์แก่ พระพุทธ-
 ศาสนาและแก่เยาวชนของชาติ และบรรดากรรมการของ
 สมาคมต่างก็ทำงานด้วยความศรัทธาและความเสียสละ มิได้มี
 อามิสเป็นสิ่งจูงใจหรือตอบแทนแต่อย่างใด ข้าพเจ้าทราบ
 ว่าบางท่านได้ทุ่มเทชีวิตจิตใจให้แก่งานของยุวพุทธิกสมาคม
 และถือว่ายุวพุทธิกสมาคมเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตที่จะ
 ขาดเสียมิได้ ข้าพเจ้าขอสรรเสริญศรัทธาและความเสียสละ
 ของท่านไว้ ณ ที่นี้ด้วย และขอให้กำลังใจแก่ท่าน ขอให้
 ท่านทำงานด้วยความเข้มแข็ง ความอดทน และความเสีย-
 สละต่อไป แม้ท่านจะไม่ได้รับสินจ้างรางวัลเป็นเครื่องตอบ
 แทน แต่กุศลกรรมที่ท่านประกอบมากด้วยก็ คงจะเป็น
 เมล็ดพืชที่จะผลิอกออกผลให้ท่านได้รับความสุขความเจริญ
 ไม่เร็วก็ช้า สมตามพุทธภาษิตที่ว่า “บุคคลหว่านพืช
 ชนิดใด ย่อมได้ผลเช่นนั้น ผู้ทำกรรมใด ย่อมได้ผลดี”

ข้าพเจ้า รู้สึกยินดีมาก ที่ทราบว่า กิจการ ของ ยุว-
 พุทธสมาคมได้ขยายกว้างขวางออกไปมาก จนมียุวพุทธ
 สมาคมเกิดขึ้นแล้ว ๔๔ แห่ง แต่ก็ทราบว่ายังมีอีกหลาย
 จังหวัดที่ยังไม่มียุวพุทธสมาคม ข้าพเจ้าใคร่จะขอให้ท่าน
 ทั้งหลายได้ร่วมมือและร่วมใจกันหาทางให้มีการตั้งยุวพุทธ
 สมาคมให้ครบทุกจังหวัด และเมื่อมีการตั้งขึ้นแล้วก็ขอให้
 ดำเนินงานให้ก้าวหน้าให้เป็นประโยชน์แก่ พระพุทธศาสนา
 และเยาวชนอย่างแท้จริง อย่าให้เหลือแต่อาคารและป้ายชื่อ
 สมาคมสำหรับเป็นอนุสรณ์แห่งความหลัง การริเริ่มอะไร
 ขึ้นมานั้นอาจจะทำได้ง่าย แต่การที่จะทำให้งานที่ริเริ่มขึ้น
 มาดำเนินต่อเนื่องกันไปด้วยดี และเจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้นเป็น
 งานที่ลำบากยากยิ่ง ต้องอาศัยทั้งความรู้ ความสามารถ
 และคุณธรรมหลายประการ

ในปัจจุบันนี้เยาวชนของเราได้สนใจศึกษาหาความ
 รู้เกี่ยวกับพระพุทธศาสนามากยิ่งขึ้น คงจะเห็นได้ว่าใน
 มหาวิทยาลัยต่าง ๆ มีชุมนุมหรือกลุ่มศึกษาพุทธศาสตร์ และ

ตามวัดหลายแห่ง ก็มีการจัดตั้ง โรงเรียน พระพุทธศาสนา วัน
อาทิตย์ขึ้น และมีเยาวชนไปสมัครเรียนกันอย่างคับคั่ง ผิด
กับสมัยก่อนซึ่งมีความเข้าใจกันผิด ๆ ว่า พระพุทธศาสนา
เป็นเรื่องของผู้สูงอายุเท่านั้น การที่เยาวชนของเราหันมา
สนใจศึกษาพระพุทธศาสนานับว่าเป็นนิมิตที่ดี ในความ
เข้าใจของข้าพเจ้าคิดว่า คนเราจะได้รับความสุขและความ
สำเร็จ และจะทำตนให้เป็นประโยชน์แก่สังคมและประเทศ
ชาติได้อย่างเต็มที่ จะต้องมีการสั่งทั้ง ๒ อย่างให้สมบูรณ์ คือ
กำลังความรู้ และ กำลังความดี หากเรามีแต่กำลัง
ความรู้และย่อหย่อนในกำลังความดี ก็อาจจะใช้ความรู้ใน
ทางที่ผิด เป็นโทษแก่ตนเองและสังคมได้ การสร้างสม
กำลังความดีนั้นจะต้องเริ่มแต่ยังเด็ก และเครื่องมือที่ได้ผล
ดีที่สุดในการสร้างกำลังความดีก็คือ ศาสนา โดยเฉพาะ
พระพุทธศาสนา ซึ่งอุดมด้วยหลักธรรมอันล้ำเลิศซึ่งยังคง
เป็นความจริงอยู่ทุกกาลสมัยและให้ผลแก่ผู้ประพฤติปฏิบัติ
อย่างแท้จริง

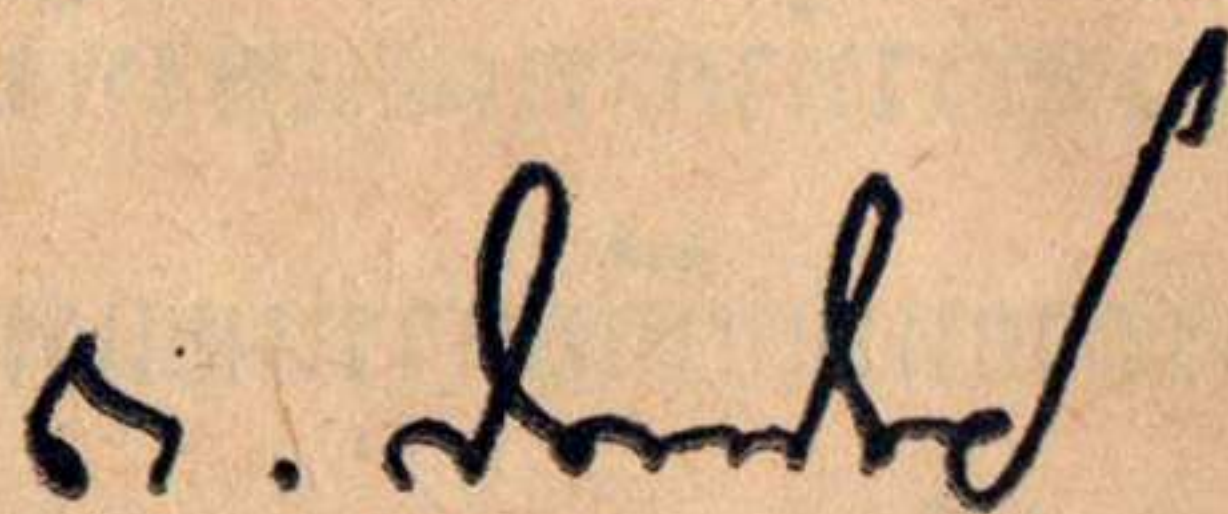
ข้าพเจ้าเข้าใจว่า วัตถุประสงค์ ของการ ศึกษาพระ
พุทธศาสนามี ๓ ประการ คือ **ปริยัติ** การสอนให้รู้
ปฏิบัติ การอบรมให้มี และ **ปฏิเวธ** การได้รับผลจาก
การปฏิบัติ การศึกษาพระพุทธศาสนาที่สมบูรณ์ และได้
ผลอย่างแท้จริงจะต้องครบทั้ง ๓ ประการ ข้าพเจ้ารู้สึก
ว่าผู้ที่ศึกษา พระพุทธศาสนา หลายคน ยังติดอยู่ เพียงขั้นปริยัติ
ยังหาได้ก้าวไปขั้นปฏิบัติและปฏิเวธไม่ จึงใคร่จะขอฝาก
บรรดาพุทธิกทั้งหลาย ช่วยกันหาทางให้ มีการศึกษา พระ
พุทธศาสนาของเราได้รับผลสมบูรณ์ทั้ง ๓ ประการ

ในการเผยแผ่พระพุทธศาสนานั้น ข้าพเจ้ามีความ
เห็นว่าควรทำการเผยแผ่ทั้งภายในและภายนอก การเผย
แผ่ภายนอกก็คือการเผยแผ่ให้ผู้อื่น ส่วนการเผยแผ่
ภายในก็คือการเผยแผ่แก่ตัวของเราเอง ในเรื่องนี้สมเด็จพระ
บรมศาสดาก็ได้ตรัสไว้ว่า “อตฺตานเมว ปฐมัม ปฏิรูป
นิเวสเย อตฺตมมฺนุสาเสยฺย น กิลิสฺเสยฺย ปณฺทิตโต ปรัปฺป
ตฺวเองให้ดีกว่าก่อนแล้วจึงสอนคนอื่นจะได้ไม่ลำบาก”

ในที่นี้ ข้าพเจ้าขอตั้งจิตอธิษฐานขอให้การ
ประชุมยุวพุทธิกสมาคมทั่วประเทศครั้งที่ ๑๑ จงประสบผล
สำเร็จด้วยดีทุกประการ และขออัญเชิญคุณพระศรีรัตนตรัย
ได้บันดาลให้ผู้เข้าร่วมประชุมทุกท่าน ได้สมบูรณ์ด้วย
กำลังความรู้และกำลังความดี ได้ประสบความสุขศิริสวัสดิ์
พิพัฒน์มงคล ได้ร่วมกันทำงานให้เป็นประโยชน์แก่พระ
พุทธศาสนา เยาวชนและประเทศชาติที่รักยิ่งของเรา ด้วย
ความเข้มแข็ง อุตุน และเสียสละสืบไป,

ด้วยความรักและปรารถนาดีอย่างจริงใจ

จอมพล

(ถนอม กิตติขจร)

นายกรัฐมนตรี

สถานของปะทานเยาวพุดทิกะสะมาคมแห่งพระราช
อาณาจักลาว ในโอกาสเข้าร่วมสังเอดกานในกาน
ประชุมครั้งที่ ๑๑ ของสะพาเยาวพุดแห่งชาติ

กาทุนน้อมนะมัสสากัน อองสมเด็จพะสังคะราชปะทานใน
พิท และอาดยาทมเจ้าทงหลาย

เรียน ท่านปะทานสะพายูพุดและเพื่อนเยาวพุดชายหญิง
และท่านผู้มเกยรรตทเคารพทงหลาย

ก่อนอื่นข้าพเจ้าขอถือโอกาสนี้สะแคงความเคารพ
นับถือ อักแพงและขอบอกขอบใจเป็นพิเศคมายังท่าน
ปะทานและเพื่อนยุวพุดในปะเทศไท ที่ได้กระรนาให้เกยรรต
เชินคนะเยาวพุดจากปะเทศลาว มาฮ่วมสังเอดกานกอง
ประชุมยุวพุดทิกะสะมาคมทัวปะเทศของพวกท่าน เทื่อนอีก

เมื่อปีกาย ในกองประชุมคังเดยวกัน ข้าพะเจ้าก็
ได้มีโอกาสดังความอักแพงนับถือมายังท่าน พ้อมกับมีผู้ต่าง

หน้ามาช่วยมสังเกศกานน้ำก้วย จากกานสังเกศกานในเทื่อ
 นั้น ได้เป็นผลให้วงกานเขาวพุกลาวมีกานเคื่อนไหวหลาย
 อย่างที่เป็นไปในค่านคี่ และในทำนองเดียวกันจากผลของ
 กานช่วยมสังเกศกานเทื่อนี้ คงจะได้ยับปะโยคจากกานนี้ย่าง
 มากมาย

ความช่วยไม้ช่วยมืออย่างจิตใจถานพี่น้องกัน ของ
 เขาวพุกไท — ลาว ที่ได้เริ่มช่วยในอุปทานจักตั้งในระยะ
 สองสามปีผ่านมานี้ ได้บันทึกานให้เกิดความสำเร็คและก้าว
 หน้าอย่างใหญ่หลวง จึงกล่าวได้อย่างพากพุมว่าความสำเร็ค
 และก้าวหน้านั้น นอกจากจะเป็นกะแสเกินชักพาพุกทัมอัน
 ประเล็คให้ไปชอกไปดิ้ง สักโลกบ่จำกัตขอบเขตแดนดิน
 เชื้อชาติและพาสา แล้วยังเป็นพะลังแสงส่งเสริมค่านเสกกิจ
 และสังคม ของพวกเฮาสองปะเทศให้ก้าวหน้าชูงเฮืองยิ่ง ๆ
 ขึ้นไป.

พระราชานาจักลาวและชาวพุกลาว บ่เพียงแต่
 เป็นพี่น้องกับปะเทศ ไทและชาวพุกไททั้ง โดยทางภูมิศาส

ประวัติศาสตร์และสายเลือดมาแต่ปางโบราณกาลเท่านั้น ยังมี
 ความสัมพันธ์อันมั่นคงกับศาสนาและวัฒนธรรมอย่างก็ตลก
 มาก้วย พวกเขายึดมั่นว่าการจัดตั้งและดำเนินงานของ
 เยอะะฟุคไทตลกเวลาที่ผ่านมาได้ประกาศให้เห็นผล
 งานที่หน้าสันระเสนและเอาเป็นแบบอย่างของบัณฑิตชาวฟุค
 อื่น ๆ ทั่วโลก เพราะว่างานจัดตั้งลักษณะนี้ เป็นงานโสม
 แสงสามัคคีกัน เป็นงานสร้างความมั่นคงและจะเร็นชุงเฮียง
 ให้เกิดแก่สังคม สมกับที่พระฟุคองค์ตรัสไว้ในอะปะริหานิยะ
 ทัมสุก และก้าวไว้อีกว่า ขะบวนงานเช่นนั้น มีอิกทิพน
 บัณฑิตที่เหมาะสมกับสถานะงานของโลกปัจจุบัน เพราะ
 โลกสมัยนี้หากต่างคนต่างอยู่โดยปราศจากความช่วยเหลือกันแล้ว
 ย่อมพาให้เกิดความเสียหายหลายกว่าได้ประโยชน์ แต่เมื่อเขา
 สร้างความ^๕ลง^๕แก่^๕กัน ชัก^๕แพ่ง^๕กัน บน^๕พื้น^๕ดิน^๕แห่ง^๕ฟุค^๕ทั้ง^๕แล้ว
 จะ^๕เอื^๕ก^๕ให้^๕พวก^๕เขา^๕เป็น^๕พี่^๕เป็น^๕น้อง^๕กัน^๕อย่าง^๕ก็^๕เล็ก^๕ สม^๕ตาม^๕พระ
 ฟุค^๕พา^๕สิด^๕ที่^๕ว่า^๕ “วิ^๕สา^๕สะ^๕ ปะ^๕ระ^๕มา^๕ยา^๕ติ”

ในนามเยาเวะพุทธทิกะสะมาคมแห่งพระราชอาณาจักร
ลาว และในนามผู้สังเกตการณ์ลาวที่ถักเงินมาช่วยในกอง
ประชุมนี้ ข้าพเจ้าขอถือโอกาสนี้ สะแดงความนับถือมา
ยังท่านปะทานและคณะกัมมะกานที่ได้จัดการประชุมอันสูงค่า
๑ ๕๗ ๕ ๑
เทอนอกกรุงหน่ง

ด้วยอำนาจคุณพระศรีรัตนไตรและกุศลเจตนาช่วย
กันของพวกเราทุกท่าน ขอให้กองประชุมนี้ จงดำเนินไป
อย่างมีประสิทธิผล และบ้านกานดวงใจของสรรพสัตว์ทุกถ้วน
หน้า จงมีความเข้าใจดีต่อกันและมีสันติสุขตลอดไปอย่าง
ไพศาล ด้วยเทอ.

๔
สหายค.

พระราชดำรัส

ท่านที่เป็นกรรมการยุวพุทธ ซึ่งมีหน้าที่เผยแพร่
พระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กว้ย
การเผยแพร่พระธรรมนี้เป็นของยาก

คือยากทั้งผู้เผยแพร่และยากทั้งผู้ที่ฟัง เพราะผู้
เผยแพร่ว่าจะต้องพูดให้ถูกจุดหลายอย่าง เนื่องจากคนฟังอยู่
ในระดับต่างกัน บางครั้งผู้เผยแพร่พูดจบลงแล้ว แต่ผู้ฟัง
หลายคนฟังกันไปคนละอย่างก็มี พระพุทธเจ้าท่านได้ตรัสรู้
ธรรมแล้วสั่งสอนผู้อื่นให้รู้ตาม ถ้าพระพุทธเจ้าท่านได้ตรัสรู้
แล้วจะไม่สอนผู้อื่นก็ได้ เพราะท่านเสร็จกิจแล้วท่านทำ
หน้าที่ของท่านเสร็จแล้ว แต่ถึงกระนั้นก็ยังต้องมีพรหมมา
อาราธนาให้ท่านทรงแสดงธรรมสั่งสอน พระองค์ก็ทรง
สั่งสอน ตามญาณของพระองค์ พระองค์ทรงทราบว่าควร
จะสอนใครอย่างไร เหมือนมีประตูลูกอยู่ ๒ ประตู คือประตู
หน้าและประตูหลัง เมื่อพระองค์จะทรงสั่งสอน พระองค์

ต้องทรงสั่งสอนถึงเรื่องประทุหน้าก่อน เพราะท่านทราบว่า
 เมื่อบุคคลเมื่อเข้ามา^๕นั่งอยู่ในที่^๕นี้ แต่เมื่อจะออกก็^๕ต้องออก
 ทางประทุหน้า^๕ ฉะนั้นการ^๕สอนถึงเรื่อง^๕ประทุก็^๕ต้องสอนถึง
 เรื่อง^๕ประทุหน้าก่อน^๕จึงจะ^๕ควร ที่^๕น^๕เมื่อ^๕ท่าน^๕จะ^๕สั่ง^๕สอน^๕บุคคล
 ท่าน^๕ก็^๕สั่ง^๕สอน^๕คน^๕ที่^๕พอ^๕จะ^๕รู้^๕ธรรม^๕ได้^๕ก่อน (คือ^๕คน^๕ที่^๕มี^๕บารมี^๕
 มาก^๕ก่อน) แล้ว^๕คน^๕ที่^๕มี^๕บารมี^๕น้อย^๕เอา^๕ไว้^๕สอน^๕ที่^๕หลัง^๕เพื่อ^๕ให้^๕รู้^๕
 ธรรม^๕ที่^๕หลัง เพราะ^๕ว่า^๕ถ้า^๕จะ^๕สอน^๕คน^๕ที่^๕มี^๕ความรู้^๕น้อย^๕ก่อน^๕ก็^๕จะ
 เป็นการ^๕ทำให้^๕เสีย^๕เวลา^๕โดย^๕ไม่^๕จำ^๕เป็น พระ^๕พุทธ^๕เจ้า^๕ท่าน
 ปฏิบัติ^๕อย่าง^๕นี้^๕หรือ^๕ถ้า^๕หาก^๕ว่า^๕คำว่า “การ^๕เสีย^๕เวลา” นี้^๕จะ^๕ว่า
 กัน^๕ให้^๕หาย^๕บก^๕กัน^๕ไป^๕กว่า^๕นี้^๕อีก^๕ก็^๕ได้ แต่^๕ไม่^๕จำ^๕เป็น^๕อะไร เพราะ
 คำ^๕ว่า “เสีย^๕เวลา” นี้^๕ พึง^๕กัน^๕รู้^๕เรื่อง^๕ก็^๕อยู่^๕แล้ว พระ^๕ท่าน^๕เทศน์
 โดย^๕มาก^๕ท่าน^๕เทศน์^๕ไม่^๕ใคร^๕จะ^๕รู้^๕ใจ^๕คน^๕ฟัง^๕เท่า^๕ไร ถ้า^๕พระ^๕เทศน์
 รู้^๕จัก^๕ใจ^๕คน^๕ฟัง^๕ จะ^๕เป็น^๕ประโยชน์^๕แก่^๕ผู้^๕ฟัง^๕มาก ตัวอย่าง^๕เช่น
 ท่าน^๕เจ้า^๕คุณ^๕พระ^๕ศาสน^๕โสภณ^๕ วัค^๕บวร^๕นิเวศน์^๕ท่าน^๕สอน^๕ข้า^๕พ-
 เจ้า^๕เมื่อ^๕ข้า^๕พเจ้า^๕อุป^๕สม^๕บ^๕ท^๕นั้น^๕ ท่าน^๕ได้^๕สอน^๕ไป^๕ ตาม^๕ไป^๕

หยุดไป ทอปปไป เมื่อทอปปไม่ถูกท่านก็ไม่บอกว่าทอปปผิด
แต่ท่านก็รู้ว่าผิด แล้วท่านก็สอนไปใหม่ ข้าพเจ้าก็ทอปป
ด้วยความสะดวกสนาน และท่านก็รู้ว่าการสอนของท่านได้ผล
แค่ไหน แล้วท่านก็เริ่มสอนให้ใหม่ การสอนอย่างนี้เรียกว่า
ท่านเข้าใจในคำพูดและรู้ใจผู้ฟังได้ดี เหมือนอย่างพระ
พุทธเจ้าท่านได้ตรัสรู้ธรรม แล้วท่านก็ได้ปฏิบัติตามคำพูด
ของท่านที่เคยได้พูดไว้เดิม เช่นพระเจ้าพิมพิสารได้เคย
ปรารภกับท่านว่า ถ้าพระองค์ได้ตรัสรู้ธรรมพิเศษแล้ว ขอ
ได้มาแสดงธรรมให้ฟังบ้าง เมื่อพระพุทธรเจ้าท่านได้ตรัสรู้
แล้ว ท่านก็มาเทศน์ให้พระเจ้าพิมพิสารฟัง และพระเบญจ-
วัคคีย์ได้เคยทูลแก่พระพุทธรเจ้าว่า “ถ้าพระองค์ได้ตรัสรู้
ธรรมพิเศษขอพระองค์ได้มาแสดงธรรมแก่ข้าพระพุทธเจ้า
บ้างเมื่อพระพุทธรเจ้าท่านได้ตรัสรู้ธรรมแล้ว ท่านก็มาแสดง-
ธรรมให้พระเบญจวัคคีย์ฟัง ผู้ที่มีบารมีมากเมื่อได้ฟังธรรม
ก็ได้อรรถสรวรรณก่อน แล้วท่านก็เทศน์ให้บุคคลที่มีความรู้
น้อย (คือมีบารมีน้อย) ให้ฟังในคราวหลังจนกระทั่ง

ผู้ที่มีบารมีน้อยได้สำเร็จธรรมในที่หลัง การที่จะเผยแพร่
ธรรมนั้นเป็นของทำได้โดยยาก เพราะเรายังไม่รู้ใจบุคคล
ไม่เหมือนพระพุทธเจ้าท่านรู้ใจบุคคล

อนึ่งพระธรรมคำสั่งสอนของพระองค์ก็ยังทำได้
พวกเรามีความรู้และความเข้าใจยาก คือยากแก่ผู้ที่จะฟัง
ตัวอย่างเช่นพระองค์อุทิสมาศท่านเป็นพณฺฑิต ๆ แต่ยังไม่สำเร็จ
เป็นพระอรหันต์ เมื่อใครมาได้ฟังเข้าก็จะทำให้ผู้นั้นเสีย
สุขภาพในทางจิตใจไป แล้วก็ไม่อยากที่จะกระทำความดี
และประพฤติธรรม เพราะมาคิดเสียว่า “คนที่ทำความชั่ว
แล้วยังกลับมาได้ก็อย่างนั้น” แต่เขาเหล่านั้นหาทราบไม่ว่า
พระองค์อุทิสมาศได้ทำความดีไว้มากในอดีต ถ้าคนฟังไม่ทำ
ความเข้าใจให้ถูกต้อง ก็จะหมกมุ่นใจและเสียสุขภาพทาง
จิตใจไปก็มี พระองค์อุทิสมาศท่านทำความดีไว้มากในชาติก่อน
มีบุญมาก แม้เมื่อท่านลงมือฆ่าคน ท่านก็ไม่ไ้ฆ่าด้วย
ราคะและโลภ ไม่ไ้ฆ่าด้วยโทสะ แต่ฆ่าโดยหลงเชื่อ

อาจารย์ เพื่อต้องการสำเร็จวิชาชั้นสูงจากอาจารย์ แล้ว
 ก็ลงมือฆ่าคนด้วยความหลงเชื่ออาจารย์อย่างเดียว เมื่อท่าน
 รู้ว่าการฆ่าคนไม่ได้ประโยชน์อะไร ท่านก็หยุดฆ่าคน หัน
 มาปฏิบัติธรรมตามอย่างพระพุทธเจ้า จนได้บรรลุเป็นพระ
 อรหันต์ แต่ถึงกระนั้นก็ยังมีการม คือเมื่อเป็นพระอรหันต์
 แล้ว ยังถูกคนเอาก้อนอิฐก้อนหินมาปาตีระชะท่านแตก
 ทำให้ท่านเจ็บ แต่ท่านก็ทนได้ ท่านไม่รู้สึกรว่าจะเป็นเรื่อง
 เกิดกร้อนอย่างไร การที่บุคคลจะรู้ได้ให้ถูกต้องก็รู้ได้ยาก
 มากสำหรับบุคคลที่จะฟัง ฉะนั้นศาสนาจึงเป็นเรื่องยากของ
 บุคคลที่จะฟังและบุคคลที่จะพูดให้เข้าใจ แต่ก็อย่างหนึ่ง
 ศาสนาพุทธไม่บังคับใคร ใครจะเชื่อก็ได้ ใครจะไม่เชื่อ
 ก็ได้ ส่วนศาสนาอื่น ๆ เช่นศาสนาคริสต์นิกาย เขา ลงมือ
 สอนด้วยการบังคับ เช่นสอนธรรมในระบับศีลของเขา เขา
 ก็สอนด้วยการบังคับกันมาแต่ต้น ก็ต้องเชื่อพระเจ้า ถ้าไม่
 เชื่อพระเจ้าเป็นกนบาป ก็ต้องเชื่อกันเรื่อยไป ๆ โภยไม่

ต้องใช้ปัญญา และการสั่งสอนในศาสนาพุทธนี้ โดยบุคคล
 บางพวกเขาหาว่า ผู้ใหญ่หาวิธีหลอกล่อเพื่อต้องการให้เด็ก
 สอนง่าย ๆ แล้วเขาก็หาวิธีการมาตั้งระเบียบธรรมกันเอาเอง
 ให้คนฟังยกมือไหว้ โดยมีวิธีการพูดอย่างอ้อ ๆ แล้วก็
 สั่งสอนโดยใช้ศัพท์ที่ยาก ๆ โดยทำนองทำให้เป็นทวิคาถา
 อากมให้เกิดมีการศกัศลิทชน คนฟังจึงประนมมือแล้วก็
 เชื่อตาม ๆ ไป เหมือนอย่างคนที่มักพูดกันจนติดปากว่า
 “เป็นกรรมของเรา” หรือบุคคลผู้นั้นไปประสบความทุกข์
 ยากลำบาก ก็มักจะพูดว่า “มันเป็นกรรมของเรา” หรือถ้า
 อะไร ๆ มันไม่ดีเกิดขึ้นแล้วแก่เรา เขาเหล่านั้นมักเข้าใจว่า
 มันเป็นกรรมทั้งนั้น จึงทำให้การพูดเคยปากไป การพูด
 อย่างนี้เป็น การเข้าใจผิด คือคำว่า “กรรม” นั้นก็คือการ
 กระทำ ไม่ว่าจะทำดีหรือจะทำความชั่ว ก็เป็นกรรม คือว่า
 ไม่ว่าจะอะไร ๆ ก็เป็นกรรมทั้งนั้น เช่นเรานั่งกันอยู่ในที่นั่งก็
 เป็นกรรม เราลุกขึ้นเดินก็เป็นกรรม เราพูดก็เป็นกรรม

ไม่ว่าเราจะได้รับความทุกข์หรือความสุขก็เป็นกรรม เราได้รับความสุขเป็นกุศลกรรม เราได้รับความทุกข์เป็นอกุศลกรรม พุคอย่าง^๕นี้จึงจะถูกต้อง ฉะนั้นผู้^๕พุกก็^๕ต้องพุกให้ถูก มิเช่นนั้นผู้^๕พุกก็จะพุกไม่รู้เรื่อง ถือกันผิด ๆ ไป ความจริง การทำความดีและการทำความชั่วก็ไม่มีใครจะมีความหมายอะไรนัก แต่ถึงกระนั้นเราก็ต้องหมั่นทำความดีกันให้มาก ๆ คือให้มีสติ ให้มีสุจริต ให้มีเมตตา ให้มีปัญญา เมื่อเราจะทำอะไร ก็ให้รู้ว่าเราทำอะไร ทำถูกหรือทำผิด ต้องมีสติคอยรู้^๕อยู่ว่าเราทำอะไรลงไป ถูกหรือผิด แล้วเราจะไม่กระทำความชั่ว เพราะอาศัยคุณธรรม ๔ ประการนี้ คือ สติ สุจริต เมตตา ปัญญา จึงเป็นคุณที่^๕เกือกุศลแก่บุคคลเป็นอย่างมาก ฉะนั้นการที่จะลงมือทำอะไร ๆ ขอให้ยึดมั่นในการทำไว้ เพราะว่าความดีเป็นของศักดิ์สิทธิ์อยู่แล้ว ไม่ต้องว่ากาถาอาคมอะไร ๆ ทำความดีเป็นของศักดิ์สิทธิ์ไปเองแล้ว เหมือนอย่างนักวิปัสสนาของเรา เมื่อทำวิปัสสนาแล้วเกิดญาณความรู้ที่ต่าง ๆ กันออกไปตามทางของวิปัสสนา

ปัญญา แต่นักวิปัสณาของเราขาดความรู้จริงหลายประการ
 นักวิปัสณาเหล่านั้นจึงไม่เกิดญาณอะไรขึ้น เหตุเพราะนัก
 วิปัสณาตั้งกล่าวขาดปัญญา นักวิปัสณาบางท่านเห็นอะไร
 ก่ออะไรเรื่อย ๆ ไป บางคนเห็นบนฟ้าบนสวรรค์ เห็นบ้าง
 ไม่เห็นบ้างปนกันไปโดยขาดปัญญาที่แท้จริง อนึ่งเรื่องผี
 นั้น ใครจะปฏิเสธได้ว่าไม่มีจริง หรือเทวดา ใครก็ปฏิเสธ
 ไม่ได้ว่าเทวดาจะไม่มี ของจริงมีอยู่ แต่เรายังไม่มีคุณธรรม
 ที่จะเห็นทางหาก เหมือนอย่างเสียงในที่เรา นั่งอยู่ในนี้
 เราก็อบออยู่ว่าที่นั่นเงียบ ๆ แต่ก็ยังมีเสียงอยู่ในที่นี้ ทำไม
 เราจึงไม่ได้ยินเสียง เพราะหูของเราขาดเครื่องที่จะรับฟัง
 เราลองยกเอาเครื่องวิทยุมาตั้ง แล้วเปิดเครื่องวิทยุให้ตรงกับ
 คลื่นที่ส่ง เราก็จะได้ยินเสียงและก็เป็นเสียงที่คง ทำไม
 จึงเป็นเช่นนั้น เพราะหูของเรายังไม่มีเครื่องที่จะทำให้ได้
 ยินเสียง ส่วนผีที่ว่าไม่มีแท้มันก็มีจริง ที่เรายังไม่เห็น
 เพราะเราไม่มีเครื่อง คือคุณธรรมที่ทำให้เห็นผี เทวดา
 ก็เช่นเดียวกัน มี แต่เรายังไม่มีคุณธรรมที่จะทำให้เห็น

เทวคา เหมือนอย่างว่าเรานั่งกันอยู่ในที่นั่งแล้วเราก็กูกออกไปเสียจากที่นั่ง แล้วเราก็กเอาช่างถ่ายรูปมาถ่ายรูปที่เราเคยนั่ง นายช่างก็สามารถที่จะถ่ายรูปเราทั้งหมดได้โดยที่เราลุกจากที่นั่งไปแล้ว ทำให้จึงมีรูปอยู่ในห้องนี้ ฉะนั้นการที่จะพูดว่า เราไม่เห็นเทวคาในที่นี้โดยที่นัยตาของเราไม่เห็นก็ยังไม่ถูกอยู่เหมือนกัน ของบางอย่างที่เราไม่เห็น ของนั้นก็ยังมีอยู่ซึ่งตัวอย่างกว้างได้กล่าวมาแล้วข้างต้นนั้นอันได้แก่เทวคา และผี การส่งกลิ่นมาทางอากาศโดยส่งมาทางกลิ่นของวิทยุ แล้วโดยทางกลิ่นของโทรภาพ เขาก็ส่งกันมาอยู่สม่ำเสมอ ถึงแม้เมื่อมนุษย์ยังไม่มีการศึกษาได้ โดยการส่งกลิ่นมาทางวิทยุและโทรภาพก็ตาม ทางดวงดาวต่าง ๆ เขาก็ส่งกลิ่นมาสู่โลกเราอยู่แล้ว ฉะนั้นเรื่องการสอนหลักสูตรจึงขอให้เลือกคำที่ง่าย ๆ ให้ได้ฟังกันได้ง่าย ๆ แล้วก็ให้เข้าใจกันง่าย คือสอนตามแนวทางของจิตวิทยา กำหนดจิตใจ สอนให้เหมาะแก่นิสัยและอารมณ์ของผู้ฟัง และสอนคนที่สมควรที่จะรู้ธรรมก่อน การสอนจึงไม่เสียเวลา ปัญหา

เขวachsenเราจะอบรมกันอย่างไร เพราะยุวพุทธก็มีสมาธิที่ยังเป็นเด็กอยู่มาก ต้องพยายามสอบสวนหาสาเหตุและความประพฤติก้นกว่า การกระทำความผิดของเด็กให้ชักแจ้ง แล้วจึงค่อยลงมือแก้ปัญหาคี่เด็กทำความผิดไปนั้นให้ถูกจุด วางระเบียบการสอนเข้าไว้ให้เป็นแนวการปฏิบัติ วางวิธีการดำเนินการของคณะให้ดี อนึ่งการสอนของพระก็เป็นเรื่องสำคัญมาก ถ้าหากว่าพระท่านสอนคี่ สอนเป็นธรรม สอนถูกต้อง สอนให้ถูกกับนิสัยของศิษย์ ๆ ก็จะมีวามเข้าใจง่าย ไม่เสียเวลาสอน เมื่อพระท่านลงมือสอนศิษย์ ๆ ไม่เข้าใจความ พระท่านจะคี่หาวิธีการสอนศิษย์จนกระทั่งศิษย์เข้าใจในเรื่องที่พระท่านสอน ความจริงพระพุทศาสนาก็มีหลักธรรมพอที่จะเข้าใจได้ หลักธรรมในศาสนาพุทธมิใช่วาคี่เป็นของสูงจนเกินไป จนกระทั่งคี่คนฟังแล้วจะไม่รู้เรื่อง และหลักธรรมในพระพุทศาสนาไม่ใช่เป็นของกร เมื่อสอนเป็นแล้วก็ไม่ทำให้เกิดวามง่วงนอน ถ้าหากพยายามคี่หาหลักธรรมที่ถูกคี่องขึ้นมาสอนแล้วผู้ฟัง

จะไม่่วงนอนเลย ที่เกิดมีการฟังง่วงขึ้นมา นั่นก็มีใช้
 หลักธรรมในทางพระพุทธศาสนา หรือเป็นการสอนของ
 บุคคลที่สอนไม่เป็น ไม่ถูกหลักธรรม ไม่มีจิตวิทยา เลย
 ทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจ ไม่เกิดความสุข จึงทำให้เกิดความ
 ง่วงนอนขึ้นได้บ้าง ควรศึกษาและแยกแยะ ทำความเข้าใจ
 ในธรรมให้กว้าง ๆ แล้วค้นหาคำที่ง่ายใช้เวลาหน่อย ๆ นำ
 เขามาสอนเยาวชน เยาวชนของเราจะได้รับประโยชน์มาก
 ศาสนาพุทธที่ไม่มีการบังคับ ให้เสรีภาพแก่ผู้ที่จะนับถือ
 ผู้ฟังธรรมจะเชื่อก็ได้ ไม่เชื่อก็ได้ ไม่เหมือนกับศาสนา
 อื่น ๆ เขาบังคับให้เชื่อ เรื่องการพิมพ์หนังสือสอนเยาวชน
 พูดถึงเรื่องเงินก็พอมิให้จัดพิมพ์ แต่ควรต้องจัดพิมพ์หนังสือ
 ให้ถูกหลัก คือ การจัดพิมพ์ทำปกให้สวยงามแล้วให้เกิด
 ความนึกต้อยากจะอ่าน และให้มีภาพอธิบายข้างใน มีนิทาน
 ง่าย ๆ พอให้เด็กอ่านเกิดความสุข กันไม่ให้เด็กเกิดความสุข
 เบื่อหน่ายต่อการอ่านหนังสือ และตอนท้ายเล่มไม่ต้องให้มี

คำถาม ถ้ามีจะทำให้ผู้อ่านรู้สึกว่าย่านแล้วยังถูกสอบพระ-
ธรรมคำสั่งสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะแพร่
หลายซาบซึ้งเข้าไปในกลุ่มของเยาวชน เรื่องการประชุม
ยุวพุทธิกสมาคมนี้ ปีหน้าจะจัดประชุมกันที่ไหน นายสมพร
เทพสิทธิธา ประธานสภายุวพุทธิกสมาคม กราบถวายบังคม
ทูลว่าการประชุมใหญ่ประจำปีนั้น ไม่กำหนดที่ใดแน่นอน
เพราะต้องหมุนเวียนเปลี่ยนกันจัดทำปีละสมาคมและสัปดาห์
เสียงข้างมากของ บรรดา สมาชิกมีความประสงค์จะไปได้ไป
ประชุม ณ ที่ใด ณ ที่นั้น จะได้ผลแก่การเผยแผ่พระ-
พุทธศาสนาให้เข้าถึงประชาชน และผลอันนั้นอันจะเกิดขึ้น
โดยทางอ้อมแก่ประชาชนและชาวพุทธทั่วไป

พิมพ์ที่

โรงพิมพ์อำพลพิทยา

126 ถนนข้าวสาร พระนคร

โทร. 819877

นายช่ออัน อำพล ผู้พิมพ์ 81 โฆษณา 2511
